

Arrest

nr. 148 053 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 november 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Na de weigering van zijn verblijfsaanvraag d.d. 26.01.2000 op 09.05.2001 werd hem op 10.07.2001 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Ook na de weigering van zijn verblijfsaanvraag d.d. 25.06.2002 werd hij herinnerd aan zijn bevel d.d. 10.07.2001. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg (of toch niet onmiddellijk - infra) gaf aan deze instructies impliceert dat hij al die tijd illegaal in het land verbleef. Om die reden kan de bewering dat betrokkene alhier meer dan vijf jaar ononderbroken in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (deze integratie zou moeten blijken uit verschillende getuigenverklaringen, bewijzen van het volgen van Nederlandse lessen, verklaringen van inschrijvingen Nederlandse lessen, hij zou hier ook sterke sociale banden hebben en hij legt bewijzen van werkbereidheid voor (infra)) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie door zich te nestelen in illegaal verblijf. Bovendien dienen wij op te merken dat uit kopies van het paspoort van betrokkene, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat hij op 08.07.2008 de Schengenruimte via Spanje opnieuw betrad nadat hij deze naar eigen zeggen op 28.06.2008 verlaten had om naar Marokko te reizen (uit arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr 54808 d.d. 24.01.2011). Betrokkene bewering dat hij alhier sinds lange tijd ononderbroken zou verblijven klopt dus ook niet helemaal. Bovendien is betrokkene dus terug gekomen naar België om zich opnieuw bewust te gaan nestelen in illegaal verblijf. De daaropvolgende aanvraag 9bis d.d. 14.05.2009 werd tevens geweigerd op 31.08.2010 en betrokkene diende opnieuw gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29.09.2010. Het feit dat betrokkene nog steeds op het grondgebied verblijft betekent dat hij zich opnieuw nestelt in illegaal verblijf. Om al deze redenen kan zijn zogenaamd ononderbroken verblijf en zijn zogenaamde integratie onmogelijk een grond voor een verblijfsregularisatie vormen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en dat hij zich in regel zou hebben gesteld met sociale en fiscale diensten, vormt evenmin een grond tot regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang er geen beslissing was inzake de aanvraag tot regularisatie d.d. 26.01.2000. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits deze aanvraag op 09.05.2011 geweigerd werd en het schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad van State op 18.04.2002 verworpen werd vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

1.3. Op 21 maart 2012 treft de verwerende partij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dat door de gemeente betekend wordt onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“het bevel gegeven om uiterlijk op 02/05/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

2. Over de ontvankelijkheid

Het verzoekschrift bevat geen middel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De middelen die ontwikkeld worden zijn duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Dienvolgens is het beroep onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en machtsoverschrijding. Tevens werpt hij in het ondersteunend betoog de schending op van artikel 105 van de Grondwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"In hoofddorde werpt verzoeker de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 105 van de grondwet op.

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet vermeld dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn omdat deze werden vernietigd door de Raad van State bij haar arresten van 9/12/2009 en 5/10/2011.

Terwijl de verwerende partij er toch nog impliciet toepassing van gemaakt heeft.

Zodat het ontegensprekelijk vast staat dat er aan artikel 9 bis Vw. dwingende voorwaarden worden toegevoegd.

*Verzoeker verwijst opnieuw naar het arrest van 11 december 2009 (nr. 198.769) en 5 oktober 2011 van de Raad van State (nr. 215.571).**

Aangezien verzoeker op datum van 26 november 2009 overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in toepassing van de instructie van 19 juli 2009 over de huidige toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en van het oude artikel 9 lid 3 vreemdelingenwet een regularisatieverzoek indiende.

Dat verzoeker zijn regularisatieverzoek baseerde op de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2009 overeenkomstig artikel 2.8B;

Dat krachtens punt 2.8 leest als volgt:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A: vreemdelingen die al 5 jaar ononderbroken in België verblijven én die voor 18/3/2008 een wettig verblijf hebben gehad of een wettig verblijf hebben aangevraagd. Deze personen moeten ook hun duurzame lokale verankering aantonen, met alle mogelijke documenten en bewijzen.

(...)

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen. Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of liet geheel van de genoemde elementen.

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 13), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is, kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzame lokaal verankerd is. Of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet- bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren.

(...)"

Dat deze instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009 maar dat de Staatssecretaris had aangegeven zich te willen houden aan de bepalingen van deze instructie;

Dat de Raad van state opnieuw bij haar arrest van 5 oktober 2011 de toepassing van deze instructies door de Staatssecretaris vernietigde.

Dat sinds november 2011 de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen heeft gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). Dat in negatieve beslissingen voortaan staat dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

(zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=8206>)

Dat nochtans zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

Dat het afgesproken beleid uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend wordt gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt Migratie-Integratie weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

(zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=8206>)

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen (zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=8206>).

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve. (zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=8206>)

Overwegende dat minstens indien de bestreden beslissing niet zou kunnen worden getoetst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de vernietigde zij nog wel moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet;

In casu gaat het echter niet om een discretionaire bevoegdheid. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat er niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie zou zijn voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat verweerder op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker het centrum van zijn sociale, economische en affectieve belangen in België heeft gevestigd, hetgeen ook effectief blijkt uit het administratief dossier.

Dat verzoeker noodgedwongen was om naar Marokko af te reizen voor een korte periode, wegens op stervende liggende moeder. Het bezoek naar zijn moeder heeft maar amper 10 dagen geduurd. Dit blijkt bovendien uit zijn nationaal paspoort. Verzoeker heeft zijn woonplaats in België dat overigens ook uit zijn nationaal paspoort blijkt.

Zie stuk 3

Het feit dat verzoeker voor korte periode naar Marokko is afgereisd belet niet om het centrum van zijn belangen in België te behouden.

Verzoeker heeft dan ook voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis rechtvaardigen.

Het blijven toepassen van de criteria van de vernietigde instructie op grond van de zogenaamde discretionaire bevoegdheid van de minister, kan niet aanvaard worden, - te meer nu enkel in positieve gevallen deze criteria worden toegepast, daar zij het bestaande artikel 9bis verzwaaert en wat dus aanleiding heeft gegeven tot het verwerpen van de aanvraag.

Het toevoegen van een bindende voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet impliceert dat verweerder buiten zijn bevoegdheid is getreden dewelke een schending uitmaakt van zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 105 van de Grondwet. De exclusieve bevoegdheid ligt immers bij de wetgever.

Dat de bestreden beslissing zich baseert op de (vernietigde) instructie

Dit middel is gegrond."

3.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhan-

den te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde redenen om hier tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen worden weerhouden.

3.4. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* Deze overweging is deugdelijk en pertinent. Verwerende partij heeft zonder mathematisch toepassing te maken van de criteria die waren opgenomen in deze vernietigde instructie, de door verzoeker aangehaalde elementen die volgens hem rechtvaardigen dat hij wordt gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op hun merites beoordeeld. Dit vormt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is integendeel volledig in overeenstemming met deze wetbepaling. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij *“toch nog impliciet”* toepassing heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 doch dit blijkt nergens uit. Evenmin blijkt dit uit het lang betoog van verzoeker inzake het feit dat hij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag baseerde op deze instructie, inzake het lot van deze instructie en de gevolgen van de vernietiging ervan in de praktijk, waarbij hij verwijst naar de website van Kruispunt Migratie-Integratie.

3.5. Zoals verzoeker terecht opmerkt kan de Raad de eerste bestreden beslissing niet toetsen aan de vernietigde instructie maar kan hij wel nagaan of de eerste bestreden beslissing in overstemming is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij het beoordelen of de aangevoerde elementen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk beschikt de verwerende partij echter over een ruime discretionaire bevoegdheid die de Raad enkel kan dan sanctioneren indien ze blijk geeft van een kennelijk onredelijke beoordeling.

3.6. Verzoeker is van oordeel dat het in casu niet handelt om de uitoefening van discretionaire bevoegdheid en dat zijn aanvraag uitsluitend ongegrond wordt verklaard omdat er niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de vernietigde instructie zou zijn voldaan, doch dit vindt geen steun in de eerste bestreden beslissing. Verwerende partij geeft aan dat verzoeker niet op ononderbroken wijze sedert 2001 in het land verblijft, valt over het feit dat verzoeker ondanks herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten zich sedert 2001 nestelde in illegaal verblijf en dat hij na een reis naar Marokko in 2008 is teruggekomen naar België om zich opnieuw illegaal te nestelen in illegaal verblijf en geen gevolg gaf aan een later uitgereikt bevel om het grondgebied te verlaten.

3.7. Verzoekers aposteriori uitleg over de reden waarom hij naar Marokko ging, maakt de in punt 3.6. gedane vaststellingen van de verwerende partij niet ongedaan.

3.8. Verzoeker benadrukt de reden voor zijn kortstondig verblijf in Marokko en stelt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, maar dit maakt de in punt 3.6. gedane vaststellingen van de verwerende partij evenmin ongedaan.

3.9. Uit de in punt 3.6. gedane vaststellingen blijkt niet dat verwerende partij voorwaarden zou hebben toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zich zou gebaseerd hebben op de vernietigde instructie.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“- Schending van artikel 10 en 11 en 191 GW

De artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994 werden geschonden. De voornoemde artikelen hebben tot doel gelijke gevallen gelijk te behandelen. De aangevochten beslissing legt dit beginsel en wetsartikelen naast zich neer waardoor de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.

Verweerder kan enkel toepassing maken van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet van de vernietigde instructie. De toepassing van de instructie impliceert dat verweerder een bijkomende voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. (Zie uiteenzetting eerste middel)

Er is geen objectieve gerechtvaardigde grond, aangezien de instructie onwettig is. Verzoeker, die in zich in dezelfde situatie bevindt (onwettig verblijvende) als de andere aanvragers die wel geregulariseerd werden wordt hierdoor niet gelijkwaardig behandeld.

Er is dus sprake van discriminatie door het ontbreken van een objectieve en gerechtvaardigde grond, dewelke dus een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt. Op geen enkele wijze toont verwerende partij aan dat er in vergelijking met andere dossiers en een redelijke grondslag is voor de afwijzing van de regularisatieaanvraag van verzoeker.

Sinds november 2011 wijzigt verweerder zijn beleid en maakt een onderscheid tussen negatieve beslissingen en positieve beslissingen over een regularisatieaanvraag. In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, maar gelden wel voor wie eraan voldoet.

Verzoeker, die in zich in dezelfde situatie bevindt (onwettig verblijvende) als de andere aanvragers die wel geregulariseerd werden op grond van de vernietigde instructie, wordt hierdoor niet gelijkwaardig behandeld.

De artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994 werden Ook hier komt de verwerende partij schromelijk tekort.

Dit middel is gegrond”.

3.11. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoeker toont dit met zijn warrig betoog niet aan. Elk individueel geval dient op zijn merites te worden beoordeeld en verzoeker laat na met concrete gegevens aan te tonen dat een vreemdeling met exact dezelfde situatie wel geregulariseerd werd. Voor zover dient te worden begrepen dat andere vreemdelingen in een situatie zoals die van verzoeker geregulariseerd werden op basis van de vernietigde instructie dient de Raad op te merken dat er geen gelijkheid in onwettigheid bestaat, aangezien de instructie vernietigd werd door het in de aanhef van de eerste bestreden beslissing vermelde arrest.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.12. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling;

Schending van de motiveringsplicht zowel in formele als in materiële zin;

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het langdurig verblijft het resultaat van zijn eigen houding en zijn verantwoordelijkheid is voor deze situatie. Dat deze beslissing eveneens motiveert dat zijn bewering dat hij alhier sinds lange tijd ononderbroken zou verblijven dus niet helemaal zou kloppen daar hij de Schengenruimte via Spanje opnieuw betrad op 8/7/2008.

Terwijl verzoeker wel degelijk het centrum van zijn belangen in België heeft behouden en alhier zijn woonplaats heeft en effectief verblijft. Dat verzoeker noodgedwongen diende af te reizen naar Marokko voor een korte tijd (10 dagen). Dat uit de stukken pertinent blijkt dat hij op 28.06.2008 Marokko betrad en op 8/7/2008 verliet.

Zodat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag artikel 9 bis Vw. en bovendien onvoldoende, gebrekkig en niet deugdelijk gemotiveerd is.

Waar enerzijds in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State (hetgeen inderdaad algemeen bekend is) en waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, en bijgevolg niet meer van toepassing zijn, stelt de bestreden beslissing verder anderzijds dat de door verzoeker ingediende regularisatieverzoek ontvankelijk.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.*
- 2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De motivering laat verzoeker echter in het ongewisse over het waarom van het niet meenemen in de beoordeling van de aangevoerde elementen van integratie.

De bestreden beslissing geeft zeer duidelijk weer dat alhoewel men blijkbaar op de hoogte is van de tal van aangehaalde elementen van integratie en verankering, men hieraan zondermeer voorbij gaat omdat

De bestreden beslissing stelt immers geenszins dat deze elementen op zich onjuist of onvoldoende zouden zijn voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat zij niet als grond voor regularisatie kunnen weerhouden worden enkel en alleen omwille van het feit dat verzoekers beweerde onafgebroken bewijs niet helemaal zou kloppen.

Het geheel van de motivering moet gebaseerd zijn op ALLE elementen in het dossier. Verweerder heeft enkel rekening gehouden met de "betreding van de Schengenruimte op 08.07.2008" en niet met de "betreding van het Marokkaans grondgebied op 28.06.2008".. Hierdoor lijkt het alsof verzoeker voor onbepaalde tijd in Marokko heeft verbleven, terwijl dit niet het geval is. Uit de "binnenkomststempel" van de Politie van Tanger blijkt duidelijk dat verzoeker Marokko binnengetreden is op 28.06.2008 en uit de "buitengaansstempel" van de politie van Tanger blijkt dat verzoeker teruggekeerd is op 08.07.2008. (Zie stuk4)

Daarenboven vergeet men de stempel over het binnenkomen van verzoeker in Marokko dat gebeurde op 28.06.2008 door dezelfde autoriteiten als de stempel van 08.07.2008.

In de motivatie stelt verweerder dat: "... dienen wij op te merken dat uit kopies van het paspoort van betrokkene, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat hij op 08.07.2008 de Schengenruimte via Spanje opnieuw betrad nadat hij deze naar eigen zeggen op 28.06.2008 verlaten had om naar Marokko te reizen ..."

Terwijl bij de indiening van de aanvraag er voldoende stukken werden toegevoegd in het dossier om dit aan te tonen, zoals de facturen voor gas en elektriciteit van 2003 t.e.m. 2009 (dewelke hij bovendien op regelmatige wijze heeft betaald), treinkaart 2004 dd. 2004, SIS kaart dd. 2006. Gedurende 24 jaar heeft verzoeker continue zijn verblijfplaats in België gehad, ook op het paspoort en zijn nationale identiteitskaart staat zijn adres in België vermeld (Stuk 4 t.e.m. 7). Verzoeker stelt zich terecht de vraag waarom verweerder in zijn motivatie niet vermeld heeft waarom deze stukken zijn ononderbroken verblijf niet aantonen?

Het lijkt inderdaad alsof verweerder achter een reden heeft gezocht om verzoeker, die nu al meer dan 24 jaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft, alsnog niet te regulariseren.

Bovendien betreft het een ziekenbezoek van 10 dagen aan zijn op sterven liggende moeder in het geboorteland. Houdt dit in dat er niet voldaan werd aan het criterium "ononderbroken verblijf"? In de motivering wordt er geen degelijke en volledige uitleg gegeven waarom er in casu geen sprake zou zijn van een ononderbroken verblijf. Men verwijst enkel naar de binnenkomststempel.

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat geen onafgebroken verblijf van 5 jaar zou kennen en derhalve niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een bepaalde datum, zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dat ingevolge de materiële motiveringsplicht alvorens men een beslissing neemt, het volledig dossier dient bestudeert te worden, een afweging gedaan moet worden van de betrokken belangen om dan tot een door motieven geschraagde beslissing te komen waarin de motieven ingevolge de formele verplichting vermeldt moeten worden.

Dat volgens de rechtspraak van de Raad van State iedere beslissing op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (Zie R.v.St., VAN BLADEL, nr. 37043 van 22 mei 1991.)

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gedaan en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen. De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd. Dit middel is derhalve gegrond".

3.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.14. Verzoeker herhaalt opnieuw de reden waarom hij naar Marokko afreisde in 2008 en dat hij desondanks hier wel degelijk het centrum van zijn belangen heeft gevestigd, maar hiermee toont hij niet aan dat de in punt 3.6. vermelde overwegingen kennelijk onredelijk zijn. Te dezen kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.15. De eerste bestreden beslissing vermeldt niet waarom de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en er kan dus niet uit opgemaakt worden dat dit geschied is op grond van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Alleszins heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het feit dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard zou zijn op basis van de instructie.

3.16. Verzoeker kan voorts, gelet op wat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen, niet dienstig opwerpen dat hij niet weet waarom de aangevoerde elementen van integratie niet worden meegenomen. Verzoeker gaat weer in op de omstandigheden die noopten tot een reis naar Marokko en is de overtuiging toegedaan dat hij kan bogen op 24 jaar ononderbroken verblijf in het Rijk, maar de Raad dient nog maar eens te herhalen dat met dit betoog geen afbreuk wordt gedaan aan de in punt 3.6. vermelde overwegingen. Verzoeker is van oordeel dat geen rekening werd gehouden met alle elementen in het dossier en valt meer bepaald over het feit dat geen rekening werd gehouden met de binnenkomst in Marokko op 28 juni 2008 en het verlaten van Marokko op 8 juli 2008. Verzoeker acht het kort verblijf in Marokko van belang, evenals de stukken die zijn lang verblijf in België aantonen, maar dit alles haalt de in punt 3.6. vermelde overwegingen niet onderuit, met name dat verzoeker geen ononderbroken verblijf kent in België, dat hij zich genesteld heeft in illegaal verblijf en na een reis naar Marokko bewust opnieuw naar België is gekomen om zich opnieuw te settelen in illegaal verblijf. Verzoeker kan ook niet verwijzen naar *“het criterium ononderbroken verblijf”* aangezien de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet gepaard gaat met de toepassing van criteria. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker om de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 vraagt kan de Raad hierop niet ingaan aangezien hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009.

3.17. Gelet op de in punt 3.6. vermelde overwegingen kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat zijn aanvraag *“hoofdzakelijk”* ongegrond wordt verklaard bij gebrek aan een onafgebroken verblijf van 5 jaar, wat volgens verzoeker neerkomt op het als dwingende regel toepassen van een voorwaarde uit de vernietigde instructie.

Het derde middel is ongegrond.

3.18. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verweerder heeft, in casu, kennelijk onredelijk gehandeld en niet gehandeld als een normaal, voorzichtig en redelijk handelende overheid.

Elke overheidsbeslissing moet de redelijkheidstoets doorstaan: ze mag niet kennelijk onredelijk zijn. (M. BOES, o.c., 66-69; - , “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK (ed.), o.c., 90; A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 54; A. VAN MENSEL, o.c., 151).

Dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing een discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend. Dat hij binnen zijn wettelijk toegekende bevoegdheid een beoordelingsvrijheid heeft omtrent de te treffen maatregelen in functie van het algemeen belang en hij bijgevolg keuze had tussen verschillende beslissingen.

Dat bovendien de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State op 11.12.2009 en op 5.10.2011..

Rekening houdend met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf (24 jaar) van verzoeker in het Rijk heeft verweerder zeer zeker kennelijk onredelijk gehandeld door de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren op grond van een kortstondig bezoek naar een naaste familieverwant in Marokko.

Dat uit de stukken van het administratief dossier daaromtrent duidelijk zijn. Dat verzoeker Marokko binnentrad op 28.06.2008, hetgeen blijkt uit de stempel in zijn paspoort. Door dit niet in de motivering te vermelden, geraakt de hele redenering buiten context en doet men uitschijnen dat verzoeker gewoon van België naar Marokko is gereisd voor onbeperkte tijd. Dat de door de gemachtigde getrokken conclusie het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

Dat verzoeker bij de aanvraag voldoende stukken heeft toegevoegd waaruit blijkt dat hij nu al heel lang ononderbroken in België heeft verbleven, zich aangepast heeft en zijn volledige sociale en economische belangen hier gevestigd zijn.

De proportionaliteitsbeginsel is geschonden doordat men zich enkel baseert op de binnenkomststempel en geen afweging heeft gemaakt met andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Verweerder had althans, indien hij redelijk was, op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Het middel is derhalve gerond."

3.19. Verzoeker herhaalt de elementen die zijn zaak kenmerken maar hiermee toont hij niet aan dat de in punt 3.6. vermelde overwegingen kennelijk onredelijk zijn. Het staat buiten kijf dat verzoeker in 2008 België verlaten heeft om naar Marokko te gaan en daarna is teruggekeerd naar België. Verzoekers opwerpingen inzake het niet vermelden van de binnenkomst in Marokko op 28 juni 2008 kan de in punt 3.6. vermelde overwegingen niet onderuit halen. Te dezen kan verwezen worden naar de bespreking van het derde middel.

Het vierde middel is niet gegrond.

3.20. In een vijfde middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Indien de Raad van oordeel is dat de criteria van de vernietigde instructie toch dient toegepast te worden roept verzoeker de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43).

De gemachtigde van de Minister handelt derhalve op kennelijk onzorgvuldig manier wanneer hij beslist tot een verwerping van de aanvraag en zich beperkt tot een summier onderzoek.

Verweerder dient zijn beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden. De beslissing dient te stoen op een correcte en volledige feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken tot een beslissing te komen.

Zoals reeds boven aangehaald heeft verweerder haar plicht niet nageleefd aangezien er geen rekening werd gehouden met bepaalde elementen in het dossier zoals o.m. de buitengaansstempel en de facturen waardoor er verkeerdelijk werd besloten dat verzoeker niet voldoet aan het criterium ononderbroken verblijf (Stuk 4 t.e.m. 7).

Het staat bovendien onomstotelijk vast dat verzoeker zijn woonplaats/verblijfsplaats in België heeft, eveneens wanneer hij voor 10 dagen in Marokko was.

Dat aan verzoeker geen enkele vraag werd gesteld of een uitnodiging heeft gekregen m.o.o. bijkomende inlichtingen en/of stukken over te maken.

Dat verzoeker een onoverkomelijk nadeel heeft opgelopen doordat verweerder zijn onderzoek niet zorgvuldig heeft gevoerd.

Het middel is derhalve gegrond."

3.21. De Raad is niet van oordeel dat de criteria van de vernietigde instructie dienen te worden toegepast. Derhalve wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel die verzoeker daaraan koppelt niet aangetoond.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij verzoekers geval slechts aan een summier onderzoek heeft onderworpen. Verzoeker kan niet dienstig stellen dat er geen rekening werd gehouden met bepaalde elementen waardoor verwerende partij verkeerdelijk besloot dat hij niet voldoet aan het criterium ononderbroken verblijf. De verwerende partij past de instructie waarin dergelijke criteria zijn opgenomen immers niet toe in de eerste bestreden beslissing. Waar verzoeker opnieuw ingaat over zijn 10 dagen verblijf in Marokko en stelt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat het centrum van zijn belangen in België gevestigd zijn, kan verwezen worden naar de bespreking van voorgaande middelen. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om alle elementen en stukken te voegen bij de aanvraag die hij relevant acht. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren om een vraag of uitnodiging te krijgen van de verwerende partij met het oog op het overmaken van bijkomende inlichtingen en stukken.

Het vijfde middel is niet gegrond.

3.22. In een zesde middel werpt verzoeker de schending op van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in:

- Dat de burger in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is*
- Dat hij het vertrouwen kan hebben in de overheid dat dit recht gerespecteerd zal worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden*
- Dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen*
- De rechtszekerheid is inherent en staat tegenover rechtsonzekerheid of willekeur*
(Zie, Bart Van den Bergh, Recht zoekt zekerheid, RW 2010-2011, 346)

In de eerste beslissing dd. 17.08.2011 wordt er toepassing gemaakt van de vernietigde instructies. Beroep wordt hier door verzoeker aangetekend. Doch vooraleer het in beroep behandeld kan worden trekt verweerder deze beslissing in.

Een tweede beslissing wordt genomen op. 21.03.2012 waarbij gesteld werd dat men toch geen toepassing maakt van de vernietigde instructie.

Een verwarrende situatie waardoor verzoeker niet in elke situatie het recht heeft gekend dat van toepassing was op zijn zaak, rekening houdend met het feit dat zijn beroep niet eens behandeld werd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen! De handelingen van verweerder houden een manifeste schending in van het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel.

Dit middel is ernstig en gegrond”.

3.23. Verzoeker kan niet dienstig de schending van de in het middel opgeworpen beginselen koppelen aan de vergelijking tussen de eerste bestreden beslissing en een eerder getroffen doch ingetrokken beslissing. Intrekking houdt in dat de betrokken beslissing geacht wordt nooit te hebben bestaan. Dit kan dan ook geen verwachtingen scheppen in hoofde van verzoeker.

3.24. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat zijn beroep niet behandeld werd door de Raad, gelet op het arrest nr. 80 049 van 24 april 2012.

Het zesde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA